

Bharati
as a
translator

O-1MSU
N82

116493

Compiled by:
C. VISVANATHAN

BHARATI AS A TRANSLATOR

(A CENTENARY RELEASE)

COMPILED BY :
C. VISVANATHAN

Annam (P) Ltd
Sivagangai

ANNAM 10

COMPILED BY :

C. VISVANATHAN

● Bharati as a translator /

Compiled by C. Visvanathan / First Edition February 1982/
Printed at Akaram Sivagangai / Published by Annam (P)
Ltd., Sivagangai / Cover Vinayaga Screens Madurai - 10/
Price Rupees. Ten

PUBLISHERS' NOTE

In this birth centenary year of Bharati we deem it as a rare privilege to publish this volume "Bharati As A Translator" compiled by Bharati's brother Thiru C. Visvanathan. As Prof.K.Swaminathan points out in his foreword to this book, lovers of Bharati will, we also hope, find interesting reading in the new facet of the poet's literary achievement.

Recently we came upon the second edition of Bharati's "The Fox with the Golden Tail", a fable with an esoteric significance as he calls it, published from Pondicherry in 1914. With the consent of the compiler, we have published the booklet as an appendix to this volume. Though very small in size, the booklet must have made a very effective impact on the reading public of Bharati's time and fulfilled his object of "knocking down the most colossal spiritual fraud of the age" and induced the English educated men, whom he calls "the greatest gulls of any age or country" to wake up to the realities of the situation.

But what prompted us to republish it now is not only its high educational value, but also to show that Bharati, through this fable, was able to identify those hypocrites trying to 'enslave' us spiritually as others were doing so economically. One is struck by the amazing proficiency in, and mastery of English of the poet and his role as a satirist.

We express our indebtedness to Thiru C. Visvanathan for providing us all the materials available with him and to Messrs. N. Mohamed Sheriff and P.V. Ramasamy for their unstinted efforts in getting this bilingual edition through the press.

FOREWORD

Sri. C. Visvanathan, the brother of Bharati, has faithfully preserved the scattered manuscripts and early publications of the great poet and has during many decades helped in every possible way editors, biographers and commentators, himself content to remain obscure like the root of a tree.

In this collection of Tamil poems and their English renderings, he presents a fascinating and hitherto neglected facet of Bharati's literary achievement.

As one well aware of both the value and the difficulties of translation, I have great pleasure in recommending Sri. Visvanathan's work to the lovers of Bharati who would find here one more reason for admiring their favourite poet.

New Delhi - 66
Nov. 20, 1981

K. Swaminathan

CONTENTS

	6	Introduction
	10	Important dates in Bharati's life.
அக்நி ஸ்தோமம்	12	13 Agni, the God-Will (An Affirmation)
கண்ணன்—என் தாய்	16	17 Krishna—My Mother
கண்ணம்மா — என் காதலி (யோகம்)	22	23 In Each Other's Arms
திருமகளைச் சரண் புகுதல்	26	27 Lakshmi — The Goddess of Wealth (An Affirmation)
பகைவனுக் கருள்வாய்	30	31 Love thine Enemy
பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி	32	33 The Kummi of Women's Freedom
சிவ சக்தி—வேள்விப் பாட்டு	36	37 Unto the Mother— (A Song of the Sacrifice)
நாச்சியார் திருமொழி	40	41 From Nachiar, The Tamil Poetess
1. குயிற் பத்து		1. To the Cuckoo
2. திருமணக்கனவை உரைத்தல்	42	43 2. I Dreamed a Dream
3. கண்ணன் இருக்கும் இடத்துக்குக் கொண்டு செல்க — எனல்	44	45 3. Ye Others
நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி	48	49 From Nammalwar's Tiruvaymoli (The Gospel of Spiritual freedom.)
(முதலாம் பத்து— 2ம் திருவாய்மொழி 1ம் பாட்டு)		
எட்டாம் பத்து—1ம் திருவாய்மொழி		
5ம் பத்து—2ம் பாசரம்	50	51 Hymn of the Golden age
4ம் பத்து,	54	55 Love-Mad
4ம் திருவாய்மொழி திருப்புகழ் (அருணகிரிநாதர்)	60	61 Hymns to Kumara — The son of God, whose name is the Sacrificial Fire—From Arunagiri's Tamil verses
	63	The Fox with the Golden Tail.

Introduction

It is a happy augury that the movement of discovering Bharati and assessing his true worth is gaining rapid pace. Quite a crop of writers has sprung up in the country after the fashion of, and inspired by, this harbinger of a new era in Tamil.

Translation of his songs in various languages and literary criticism on modern lines have also been attempted. But what has been done so far is only very little when compared with what has yet to be done in this regard. One has to make a deep and devoted study of this multi-faceted genius to have a full and comprehensive picture of the magnitude of his contribution to thought and literature, to the cause of Indian Nationalism in all its aspects.

Of course, Bharati has been viewed from various angles and Bharati critics have expounded in their works the eminence of Bharati as a Poet, Patriot, Politician, Journalist, Social Reformer, Prophet and Philosopher. In this compilation I have attempted to draw the attention of the reading public to another role of Bharati's—that of a translator. It seems that even in this field very few can equal him.

I am not concerned here with Bharati's Tamil translations from Sanskrit and English works, which are many and varied. This volume consists of his English translations of 16 pieces—(I) 7 of his own poems; (II) 3 of Nachiar's Tirumoli and 4 of Nammalvar's Tiruvoymoli and (III) 2 from Arunagiri's Tiruppugal.

This is intended for English-knowing Tamilians and Tamil-knowing Englishmen. The originals are given side by side with the translations, for only then will the latter be fully appreciated.

Translation from one language into another, particularly poetry, bristles with difficulties because of the very nature of the process. William Cowper in his famous LETTERS writes as follows, while dealing with the difficulty of a satisfactory translation:

1. There are minutae in every language, which transferred into another, will spoil the version. Such extreme fidelity is in fact unfaithful.
2. There is something in his style that touches me exceedingly and which I do not know how to describe. This property of it, which depends perhaps altogether upon the arrangement of his words and the modulation of his sentences which it would be very difficult in a translation.
3. It cost me all the morning yesterday and all the evening to translate a single simile to my mind. The transitions from one member of the subject to another, though natural in the Greek, turn out often as intolerably awkward in an English version, that almost endless labour and no little address are requisite to give them grace and elegance.

These sentiments are universal and all translators have expressed the same difficulties in their work. Let me give below the feelings of two of the outstanding translators of Bharati's poems.

Rajaji in his foreword to "THE VOICE OF A POET", a collection of English rendering of 22 poems of

Bharati, published by the Bharati Tamil Sangam, Calcutta, in 1951, writes as follows:

“The realities of life are idealised by genius and given the form that makes drama, poetry and even great prose. That form perishes when translated from one language into another. The material part of the narrative or the thought can of course be conveyed, but poetry does not lie there. It is not possible in a translation to reproduce the exquisite art of the poet, the rhythm, the sparkle or the lilt of the original”.

It is significant to note that, strange as it may seem in the context, Rajaji has himself translated 18 poems of Bharati and published them in Young India in December 1928 and January 1929, while he was its Editor, as Gandhiji was in jail at that time.

It was also the occasion when the Madras Government banned Bharati's poems in September 1928. This thoughtless, repressive measure of the Madras Government must have provoked Rajaji to translate these poems of Bharati in order to make known to the world the nature of Bharati's works and to condemn the Madras Government.

In her work "POEMS OF SUBRAMANYA BHARATI", discussing the method of translation, Dr. Prema Nandakumar writes, "Bharati remains the despair of his translators. With a poet like him, who handles so many metres, from the most popular to the most sophisticated, with such astounding ease and assurance, the genius of the English language would not permit anything like an exact rendering of idea, word and rhythm. The prudent translator is thus obliged to hedge, to negotiate between the Scylla of a too literal version and the Charybdis of a true, free rendering. This is what I have tried to do."

But inspite of what has been stated above, the work of translation has been going on in all countries and in all ages. For translation is a powerful medium for communication and for understanding the great geniuses of the world. This is confirmed by what Goethe is reported to have written to Carlyle "Say what one will of its inadequacy, translation remains one of the most important worthwhile concerns in the totality of world affairs".

As regards Bharati's translations, I am sure that, after one goes through what is contained in this volume, one will certainly endorse the following observations of the late Professor P. Mahadevan in his work "BHARATI—a Memoir"—"Pride of place should be given to Bharati's rendering in English of a few of his own poems. Some of them are wonderfully compact verse-forms, not merely without a flaw, but polished with a brilliance, which it is a joy to contemplate. Others are in free verse or prose—poetry and offer us models of translation, in which Bharati steers clear of the extremes of pedantic paraphrase and licentious paraphrase".

●
My grateful thanks are due to Professor K. Swaminathan, M. A., B. L., B. A., (oxon), former Principal of the Government Arts College, Madras and the present Chief Editor of the Collected works of Mahatma Gandhi, New Delhi, for his readily accepting to write a foreword to this volume.

I am also thankful to M/S. ANNAM (P) Ltd., Sivagangai, for their excellent printing and get up of this book.

C. Visvanathan

IMPORTANT DATES IN

BHARATI'S LIFE

1832—11th December Subramaniam is born in Ettayapuram in Tirunelveli Dist. Father Chinnaswami Iyer. Mother Smt. Lakshmi Ammal.

1887—Loses his mother.

1893—Recognition of his poetic genius and awarding of title 'Bharati' in an audience of scholars and poets.

1895—Admission in Hindu College, Tirunelveli.

1897—15th July marries Chellamma, aged 7.

1893—Loses father in July and goes to Varanasi.

1893—1901 Schooling at BANARAS, Comes first in Entrance Exam, of Allahabad University.

1901—Returns to Ettayapuram and serves as court poet.

1904—Serves in Sethupathi High School, Madurai as Tamil Pandit between September and November. Joins Swadesamitran (Tamil daily) as Sub-Editor Edits Chakravartini. (Tamil)

- 1905—1906—Active participation in politics. Comes in contact with Sri V.O.Chidambaram Pillai. Attends Congress Session in Calcutta. Meets Sister Nivedita and accepts as her Grana Guru.
- 1907—Becomes Editor of INDIA Weekly, (Tamil) Bala Bharata (English) in April. Attends Surat Session of Congress and lends support to Tilak.
- 1908—‘Swadesa Geethangal’ published. ‘INDIA’ comes under Govt. surveillance. Left for Pondicherry on the advice of friends.
- 1908—1910—‘INDIA’ published from Pondicherry VIJAYA (Daily), SURYODAYAM (Weekly). BALA BHARATA (English Weekly). KARMA-YOGI (Tamil Monthly) publishes, the Govt. comes down heavily on the journals. The Journals close down.
- 1909—Bharati's second book ‘JANMA BHUMI’ released.
- 1910—AUROBINDO AND V.V.S.AIYAR come to Pondicherry, ‘KANAVU’ (‘SWACHARITAI’) released.
- 1912—Translates Bhagavat Gita into Tamil. Kannan Pattu, Kul, Panchali Sapatham (Part—I) released.
- 1918—Returns to British India. Arrested and remanded to police custody on 20th November. Released after 34 days. Stay at Kadayam and Ettayapuram.
- 1919—Meeting with Mahatma Gandhi.
- 1920—Joins Swadesamitran as Sub-Editor.
- 1921—12th September Bharati passed away after brief illness.

1. அக்நி ஸ்தோமம் (தீ).

எங்கள் வேள்விக் கூடமீதில்
ஏறுதே தீ! தீ! — இந்நேரம்
பங்கமுற்றே பேய்களோடப்
பாயுதே தீ! தீ! — இந்நேரம்

வாளை நோக்கிக் கைகள் தூக்கி
வளருதே தீ! தீ! — இந்நேரம்
ஞான மேனி உதய கன்னி
நண்ணிவிட்டாளே — இந்நேரம்

வலிமை மைந்தன் வேள்வி முன்னேன்
வாய்திறந்தானே — இந்நேரம்
மலியு நெய்யும் தேனுமுண்டு
மகிழ வந்தானே — இந்நேரம்

அமரர் தூதன், சமரநாதன்
ஆர்த்தெழுந்தானே — இந்நேரம்
குமரி மைந்தன் எமது வாழ்விற்
கோயில் கொண்டானே — இந்நேரம்

அமரரெல்லாம் வந்து நம்முன்
அவிகள் கொண்டாரே — இந்நேரம்
நமனுமில்லை பகையுமில்லை
நன்மை கண்டோமே — இந்நேரம்

1. AGNI THE GOD - WILL

(An Affirmation)

Lo! He is rising on the altar of our sacrifice, Agni, the All-Will ablaze, and He leaps forth on all sides, chasing the defected shadows of the Dark Realm.

Lo! He ascends unto Heaven, lifting up His golden arms, And Dawn, the maiden, whose form is knowledge, descends with love to meet him, the flame, the flame.

Lo! He opens wide his jaws, the son of strength, the priest of our sacrifice. He has come to drink our claries, and our honies, well-pleased with our works.

Lo! He blazes up shouting, the messenger of the gods and the General-in-chief of their wars. And he has made our life His sacred shrine, the valiant son of Virgin Eternal.

Lo! The Gods stand in front of us to receive our oblations. Now indeed there is no death nor foe. Now indeed we have found the supreme good.

அன்னமுண்பீர்! பாலு நெய்யும்
அமுது முண்பீரே — இந்நேரம்
மின்னி நின்றீர் தேவ ரெங்கள்
வேள்வி கொள்வீரே — இந்நேரம்

ஸோம முண்டு தேவர் நல்கும்
ஜோதி பெற்றோமே — இந்நேரம்
தீமை தீர்ந்தே வாழி யின்பஞ்
சேர்ந்து விட்டோமே — இந்நேரம்

உடலுயிர்மே லுணர்விலுந் தீ
ஒங்கி விட்டானே — இந்நேரம்
கடவுளர்தாம் எம்மை வாழ்த்திக்
கைகொடுத்தாரே — இந்நேரம்

எங்கும் வேள்வி யமரரெங்கும்
யாங்கணுந் தீ! தீ! — இந்நேரம்
தங்குமின்பம் அமர வாழ்க்கை
சார்ந்து நின்றோமே — இந்நேரம்

வாழ்க தேவர், வாழ்க வேள்வி
மாந்தர் வாழ்வாரே — இந்நேரம்
வாழ்க வையம், வாழ்க வேதம்,
வாழ்க தீ! தீ! — இந்நேரம்.

Welcome! Ye Gods, take all our offerings—our milk and ghee, our rice and soma wine, Shining ye stand forth, O Immortal Powers, and accept our works for ascent.

Blessed are we and, free from all evil, we have attained to eternal felicity, for the gods have drunk oursoma-wine and have given us Light, their highest gift.

And fire, our flaming priest, has now pervaded the three worlds in us—our bodies, vitalities and minds. And the gods have stretched forth their hands for our grasping. And their blessing we have received.

Lo! The whole world is a sacrifice; everywhere the Immortals shine; everywhere is blazing the flame, the flame. This delight will last for ever, for immortality is ours already.

Come now, let us sing; Live the Immortals, live the sacrifice and may humanity reach the good: Live the earth and live the heavens and may He live for ever, the Flame, the Flame.

2. கண்ணம்மா — என் தாய்

(அக. 1913, ஞானபாஹு — நொண்டிச் சிந்து)

உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதே — அம்மை
உயிரெனும் முலையினில் உணர்வெனும் பால்
வண்ணமுற வைத்தெனக்கே — என் தன்
வாயினிற் கொண்டுட்டு மோர் வண்ணமுடையாள்.
கண்ணனெனும் பெயருடையாள் — என்னைக்
கட்டி, நிறை வானெனுந் தன்கையிலணைத்து
மண்ணெனுந்தன் மடியில் வைத்தே — பல
மாயமுறுங் கதை சொல்லி மனங்களிப்பாள்.

இன்பமெனச் சிலகதைகள் — எனக்
கேற்றமென்றும் வெற்றியென்றும் சிலகதைகள்
துன்பமெனச் சிலகதைகள் — கெட்ட
தோல்வியென்றும் வீழ்ச்சியென்றும் சிலகதைகள்
என்பருவம் என்றன் விருப்பம் — எனும்
இவற்றினுக் கிணங்கவென் னுளமறிந்தே
அன்பொடவள் சொல்லி வருவாள் — அதில்
அற்புதமுண்டாய்ப் பரவசமடைவேன்.

விந்தை விந்தையாக எனக்கே — பல
விதிவிதத் தோற்றங்கள் காட்டுவிப்பாள்;
சந்திர னென்றொரு பொம்மை — அதில்
தண்ணமுதம்போல ஒளி பரந்தொழுகும்
மந்தை மந்தையா மேகம் — பல
வண்ணமுறும் பொம்மையது மழை பொழியும்.
முந்த ஒரு சூரியனுண்டு — அதன்
முகத்தொளி கூறுதற்கோர் மொழியிலையே.

2. KRISHNA — MY MOTHER

(June 26, 1915—New India)

The Realms of Life are Her bounteous breasts;
and consciousness, her milk of endless delight;
which She yieldeth unto my lips unasked; such
grace is my Mother's.

They call her Krishna! Ah: She has clasped me in
fond embrace with her arms of ethereal space;
And placing me on her lap of Earth, she loves to
tell me endless stories, strange and mysterious.

And some of the tales I call by
the name of pleasures, evolutions,
victories, yet others come to me
as pains, defeats and falls; stories,
all these, that my Mother
recounts to suit my various
moods and stages, lovingly
told, ever entrancing.

And many are the wondrous toys and dolls which
my mother showeth me:

There is one that is named the Moon, and it
sheds a nectar-like flood of light, And there are
herds of clouds, many-coloured toys, yielding rain.

There is the Sun too, foremost of my play - things,
the beauty of whose face I have no words to depict.

வானத்து மீன்களுண்டு — சிறு
 மணிகளைப்போல் மின்னி நிறைந்திருக்கும்;
 நானத்தைக் கணக்கிடவே — மன
 நாடிமிக முயல்கினுங் கூடுவதில்லை;
 கானத்து மலைகளுண்டு — எத்தக்
 காலமு மொரிடம்விட்டு நகர்வதில்லை,
 மோனத்திலே யிருக்கும் — ஒரு
 மொழி யுரையாது விளையாட வருங்காண்.

நல்ல நல்ல நதிகளுண்டு — அவை
 நாடெங்கும் ஓடிவிளையாடி வருங்காண்;
 மெல்ல மெல்லப் போயவைதாம் — விழும்
 விரிகடற் பொம்மையது மிகப் பெரிதாம்;
 எல்லை யதிற் காணுவதில்லை — அலை
 எற்றிநுரை கக்கியொரு பாட்டிசைக்கும்;
 ஒல்லெனு மப்பாட்டினிலே — அம்மை
 ஒமெனும் பெயரென்றும் ஒலித்திடுங்காண்.

சோலைகள் காவினங்கள் — அங்கு
 சூழ்தரும் பலநிற மணிமலர்கள்
 சாலவும் இனியனவாய் — அங்கு
 தருக்களில் தூங்கிடும் கனிவகைகள்
 ஞாலமுற்றிலும் நிறைந்தே — மிக
 நயந்தரும் பொம்மைகள் எனக்கெனவே
 கோலமும் சுவையுமுற — அவள்
 கோடி பல கோடிகள் குவித்துவைத்தாள்.

தின்றிடப் பண்டங்களும் — செவி
 தெவிட்டறக் கேட்க நற்பாட்டுக்களும்
 ஒன்றுறப் பழகுதற்கே — அறி
 வுடைய மெய்த் தோழரும் அவள்கொடுத்தாள்.
 கொன்றிடுமென இனிதாய் — இன்பக்
 கொடு நெருப்பாய், அனற்சுவையமுதாய்,
 நன்றியல் காதலுக்கே — இந்த
 நாரியர்தமை யெனைச் சூழவைத்தாள்.

Toys, toys, toys!—

A heavenful of stars, sparkling
like tiny gems. Many a time,
but in vain, have I essayed to
count them all. And then
those green hills, that never
stir from their places, silent
toys offering speechless plays.

Rivers and rivulets, fair and playful, that
wander all over the land and, in the
end, flow into that marvellous toy,
yon Ocean, wide and boundless—
seeming, with dashing billows, spouts
of spray and its long, continuous
chant wherein my mother's name is
ever sounded; Om, Om, O...m.

Groves and gardens, abounding in
many-hued gems of flowers; and
delicious fruits, hanging on the
trees, strong in essence, rich in
form. Ah, the world is full of
such exquisite play—things. All
these my Mother has given
me.

Nice things to eat and songs all
sweetness to hear, and companions
gifted like me, with minds to
play with and become one with;
and these fair girls, enkindling
love, the passion of flaming
delight like fiery nectar, killing-
sweet.

இறகுடைப் பறவைகளும் — நிலந்
 திரிந்திடும் விலங்குகள் ஊர்வனகள்
 அறைகடல் நிறைந்திடவே — எண்ணில்
 அமைந்திடற் கரிய பல்வகைப்படவே
 கறவுகள் மீன் வகைகள் — எனத்
 தோழர்கள் பலருமிங் கெனக் களித்தாள்;
 நிறைவுற இன்பம் வைத்தாள் — அதை
 நினைக்கவும் முழுதிலும் கூடுவதில்லை.

சாத்திரம் கோடி வைத்தாள் — அவை
 தம்மினும் உயர்ந்ததோர் ஞானம் வைத்தாள்
 மீத்திடும் பொழுதினிலே — நான்
 வேடிக்கையுறக் கண்டு நகைப்பதற்கே
 கோத்த பொய் வேதங்களும் — மதக்
 கொலைகளும் அரசர்தம் கூத்துக்களும்
 முத்தவர் பொய்ந் நடையும் — இன
 முடர்தம் கவலையும் அவள் புனைந்தாள்.

வேண்டிய கொடுத்திடுவாள் — அவை
 விரும்புமுன் கொடுத்திட விரைந்திடுவாள்,
 ஆண்டருள் புரிந்திடுவாள் — அண்ணன்
 அரச்சுனன் போல எனை ஆக்கிடுவாள்,
 யாண்டும் எக்காலத்திலும் — அவள்
 இன்னருள் பாடுந்நெருழில் புரிவேன்,
 நீண்டதோர் புதுவாழ்வும் — பிற
 நிகரறு பெருமையும் அவள்கொடுப்பாள்.

3. IN EACH OTHER'S ARMS

(Note: In the following verses, the word "Mother" is used in the sense of "Mother" as it is used in the Bhagavad-gita, and the word "I" is used in the sense of "I".)

Thou art my Mother, my Mother, my Mother,
And I am thy Mother, my Mother, my Mother,
Honored thou art, my Mother, my Mother,
Honored thou art, my Mother, my Mother,
Honored thou art, my Mother, my Mother,
Honored thou art, my Mother, my Mother,
Honored thou art, my Mother, my Mother,
Honored thou art, my Mother, my Mother.

Yet more playmates—
The winged birds, the beasts
that walk the earth, and
countless fishes of many a
kind, there, in that thunde-
ring sea. What a tale of
raptures, too many even to
think of!

And endless sciences and arts she has ordained
and, nobler than all these, divine wisdom for
my serious hours.

But when the lighter mood is on me and I would
fain laugh and be merry, many are the jokes
she has planned to amuse me with; the lies
of the priests, the comic feats of kings, the
hypocrisies of age and the silly cares of youth.

Whatever I demand she gives, my Mother. Aye, she
hastens with gifts, ere I tell her I'd like to have
them. With high grace does she protect me, and says
she will make me a yogin, like Arjun, my brother
in race, Always and in all places, my work shall
be to sing of the bounteous love of my Mother. And
a long and shining life and other matchless glories,
she will grant me as reward—Krishna, my Mother.

3. கண்ணம்மா - என் காதலி

(யோகம்)

பாயும் ஒளி நீ எனக்கு,
பார்க்கும் விழி நானுனக்கு.
தோயு மது நீ யெனக்கு,
தும்பியடி நானுனக்கு;
வாயுரைக்க வருகுதில்லை,
வாழி நின்றன் மேன்மையெல்லாம்
தூய சுடர் வானொளியே!
குறை யமுதே! கண்ணம்மா

வினையடி நீ யெனக்கு
மேவும் விரல் நானுனக்கு;
பூணும் வடம் நீயெனக்கு;
புது வயிரம் நானுனக்கு;
காணு மிடந்தோறும் நின்றன்
கண்ணி னொளி வீசுதடி!
மானுடைய பேராசை,
வாழ்வு நிலையே, கண்ணம்மா.

வான மழை நீ யெனக்கு
வண்ண மயில் நானுனக்கு,
பானமடி நீ யெனக்கு
பண்டமடி நானுனக்கு,
ஞான வெளி வீசுதடி
நங்கை நின்றன் சோதிமுகம்
ஊனமறு நல்லழகே!
ஊறு சுவையே கண்ணம்மா!

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு
மேவு கடல் நானுனக்கு
பண்ணு சுதி நீ யெனக்கு
பாட்டினிமை நானுனக்கு
எண்ணியெண்ணிப் பார்த்திடினோர்
எண்ணமிலை நின் சுவைக்கே,
கண்ணின் மணி போன்றவளே!
கட்டியமுதே, கண்ணம்மா.

3. IN EACH OTHER'S ARMS

(Note: In the following verses the Supreme Divinity, styled here "Krishna" is imaged as the beloved woman, and the human soul as the lover - C.S.B.)

Thou to me the flowing Light
And I to thee discerning sight;
Honied blossom thou to me,
Bee enchanted I to thee;
O Heavenly Lamp with shining ray,
O Krishna, Love, O nectar — spray
With falt'ring tongue and words that pant
Thy glories here I strive to chant

Thou to me the Harp of gold
And I to thee the finger bold;
Necklace shining thou to me
New-set diamond I to thee;
O mighty queen with splendour rife
O Krishna, Love, O well of life,
Thine eyes do shed their light on all
Wherev'r turn, their beams do fall

Rain that singeth thou to me;
Peacock dancing I to thee;
Thou to me the juice of grape
And I to thee the cup agape;
O spotless Beauty, Krishna bright,
Perennial fount of deep delight,
O Love, thy face hath grace divine
For there the deathless Truth doth shine

Silver moonlight thou to me,
Exulting Ocean I to thee,
Thou the basic harmony
And I the song that moveth free;
Dear as eyesight, Krishna, mine,
O Massed-up, sweet, immortal wine
Unceasing yearns my mind to scan
Thy endless charm, but never can

வீசு கமழ் நீ யெனக்கு,
 விரியு மலர் நானுனக்கு;
 பேசு பொருள் நீ யெனக்கு,
 பேணு மொழி நானுனக்கு,
 நேசமுள்ள வான் சுடரே!
 நின்னழகை ஏதுரைப்பேன்!
 ஆசை மதுவே, கணியே,
 அள்ளுகவையே, கண்ணம்மா.

காதலடி நீ யெனக்கு,
 காந்தமடி நானுனக்கு,
 வேதமடி நீ யெனக்கு
 வித்தையடி நானுனக்கு.
 போதமுற்ற போதினிலே
 பொங்கி வருந் தீஞ்சுவையே!
 நாத வடிவானவளே!
 நல்ல உயிரே! கண்ணம்மா.

நல்லவுயிர் நீயெனக்கு,
 நாடியடி நானுனக்கு
 செல்வமடி நீயெனக்கு,
 சேமநிதி நானுனக்கு,
 எல்லையற்ற பேரழகே,
 எங்கும்நிறை பொற்சுடரே
 முல்லைநிகர் புன்னகையாய்,
 மோதுமின்பமே கண்ணம்மா.

தாரையடி நீயெனக்கு,
 தண்மதியம் நானுனக்கு,
 வீரமடி நீயெனக்கு,
 வெற்றியடி நானுனக்கு
 தாரணியில் வானுலகில்
 சார்ந்திருக்கு மின்பமெல்லாம்
 ஒருருவமாய்ச் சமைந்தாய்,
 உள்ளமுதமே கண்ணம்மா.

Inlaid perfume thou to me,
Petalled blossom I to thee,
Thou to me the Inner Thought
And I to thee the word it wrought;
O honeyed Hope, O Krishna fair,
O Joy, O'er flowing everywhere,
O Star of love, do teach me, pray,
To sing thy praise in fitting lay,

Deep Attraction thou to me
Living magnet I to thee,
Thou to me the Veda pure
And I to Thee the Knowledge sure;
Voice vibrant of the world's desire
O Krishna Love all-quickenning fire,
In utter stillness here I see
Thy face that yieldeth ecstasy

As life to Pulse and gold to rings,
As star to planet, soul to things,
So, Krishna, Love, art thou to me;
Thou, the force, I Victory
And all the joys of Heaven and Earth
In thee, O Krishna, have their birth
Ethereal glory, endless Might
O Heart of Mine, O Light, O Light!

4. திருமங்கைச் சரண்புகுதல்

மாதவன் சக்தியினைச்—செய்ய
மலர் வளர் மணியினை வாழ்த்திடுவோம்.
போது மிவ்வறுமை யெலாம்—எந்தப்
போதிலுஞ் சிறுமையின் புகைதனிலே
வேதனைப்படு மனமும்—உயர்
வேதமும் வெறுப்புறச் சோர்மதியும்
வாதனை பொறுக்கவில்லை—அன்னை
மாமக ளடியினை சரண்புகுவோம்.

கீழ்களின் அவமதிப்பும்—தொழில்
கெட்டவ ரிணக்கமும் கிணற்றினுள்ளே
மூழ்கிய விளக்கினைப்போல்—செய்யும்
முயற்சி யெல்லாங் கெட்டு முடிவதுவும்
ஏழ் கடலோடியுமோர்—பயன்
எய்திட வழியின்றி இருப்பதுவும்
வீழக இக்கெடு நோய்கள்—வைய
மீதினில் வறுமையோர் கொடுமையன்றோ?

பாற் கடலிடைப் பிறந்தாள்—அது
பயந்த நல்லமுதத்தின் பான்மைகொண்டாள்.
ஏற்குமோர் தாமரைப் பூ—அதில்
இணைமலர்த் திருவடி இசைந்திருப்பாள்
நாற் கரந்தானுடையாள்—அந்த
நான்கிலும் பலவகைத் திருவுடையாள்,
வேற்கரு விழியுடையாள்—செய்ய
மேனியள் பசுமையை விரும்பிடுவாள்.

4. LAKSHMI, THE GODDESS OF WEALTH (An Affirmation)

Come, let us affirm the Energy of Vishnu, the
Jewel of the Crimson Flower and end this want;
Where the mind ever struggles in the fumes of
paltriness,
And Reason so faints that the noblest truths
do but vex her
We can endure this no more. So let us take
refuge in the feet of the Mother, Lakshmi

The discourtesies of the low, the kinship with those
who have failed;
The extinction of endeavours like lamps that
are drowned in a well;
The denial of fruits even when the seven seas
are crossed;
To such things does want subject us, this worst
of Earth's tyrannies; Down with it.

She is born of the inner Ocean of Milk,
She is sweet like the nectar of Heaven, twin-born
with her;
And her shining feet repose aptly on lotus petals,
Multiple riches she holds in her hands, which
are four, the Goddess whose eyes are
gleaming azure;
Ruddy her form and verdant is her love.

நாரணன் மார்பினிலே—அன்பு
 நலமுற நித்தமும் இணைந்திருப்பாள்.
 தோரணப் பந்தரிலும்—பசுத்
 தொழுவினும் சுடர்மணி மாடத்திலும்
 வீரர்தம் தோளினிலும்—உடல்
 வெயர்த்திட உழைப்பவர் தொழில்களிலும்
 பாரதி சிரத்தினிலும்—ஒளி
 பரவிட வீற்றிருந் தருள் புரிவாள்.

பொன்னிலும் மணிகளிலும்—நறும்
 பூவிலும், சாந்திலும், விளக்கினிலும்
 கன்னியர் நகைப்பினிலும்—செழுங்
 காட்டிலும் பொழிலிலும் கழனியிலும்
 முன்னிய துணியிலும்—மன்னர்
 முகத்திலும் வாழ்ந்திடும் திருமகளைப்
 பன்னி நற் புகழ்பாடி—அவள்
 பதமலர் வாழ்த்தி நற்பதம் பெறுவோம்.

மண்ணினுட் கனிகளிலும்—மலை
 வாய்ப்பிலும் வார்கடலாமுத்திலும்
 புண்ணிய வேள்வியிலும்—உயர்
 புகழிலும் மதியிலும் புதுமையிலும்
 பண்ணு நற் பாவையிலும்—நல்ல
 பாட்டிலும் கூத்திலும் படத்தினிலும்
 நண்ணிய தேவிதனை—எங்கள்
 நாவிலும் மனத்திலும் நாட்டிடுவோம்.

வெற்றி கொள் படையினிலும்—பல
 விநயங்கள் அறிந்தவர் கடையினிலும்
 நற்றவ நடையினிலும்—பல
 நாவலர் தேமொழித் தொடரினிலும்
 உற்ற செந் திருத்தாயை—நித்தம்
 உவகையிற் போற்றி யிங்குயர்ந்திடுவோம்.
 கற்ற பல கலைகளெல்லாம்—அவள்
 கருணை நல்லொளிபெறக் கவிதவிர்ப்போம்.

Seated beside Love, in Heaven, on the bosom of
Vishnu Himself, on Earth her dwellings are many:
We find her revealed
in festooned halls of marriage;
Amid flocks, and in jewelled palaces;
In the Hero's arm, in the sweating toil of labour
And, ay! on the crown of knowledge,
Extending the light of her bounties.

Come, let us sing her praises, bless her feet,
and climb the heights of power;
Behold her in gold and in gems, in flower
and incense;
In the lamp and virgin's smile;
In luxuriant woodlands, groves and fields,
In the will that dares
and in royal lineaments.

And firm let us seat her
in our minds and speech,
Her who is revealed in underground mines;
And the slopes of hills, and depths of seas;
In the righteous sacrifice;
In fame and in talent, and novelty;
In statue and portrait,
in song and in dance.

Dedicate unto her grace all knowledge that you have;
Attain to her splendours, and vanquish dire want.
Rise high in the world by joyous affirmation
of Lakshmi, who is revealed
In conquering armies and the traffic of the far-
sighted, in self-control and ay! in the harmonious
lays of her poet-votaries; Come let us affirm the
Energy of Vishnu, the jewel of the Crimson Flower.

5. பகைவனுக் கருள்வாய்

பகைவனுக் கருள்வாய் — நன்னெஞ்சே

பகைவனுக் கருள்வாய்!

புகை நடுவினில் தீயிருப்பதைப்

பூமியிற் கண்டோமே — நன்னெஞ்சே

பூமியிற் கண்டோமே!

பகை நடுவினில் அன்புருவான நம்

பரமன் வாழ்கின்றான் — நன்னெஞ்சே

பரமன் வாழ்கின்றான்.

சிப்பியிலே நல்ல முத்து வினைந்திடும்

செய்தி யறியாயோ? — நன்னெஞ்சே

செய்தி யறியாயோ?

குப்பையிலே மலர் கொஞ்சம் குருக்கத்திக்

கொடி வளராதோ? — நன்னெஞ்சே

கொடி வளராதோ?

உள்ள நிறைவிலோர் கள்ளம் புகுந்திடல்

உள்ள நிறைவாமோ? — நன்னெஞ்சே

உள்ள நிறைவாமோ?

தெள்ளிய தேனிலோர் சிறிது நஞ்சையும்

சேர்த்தபின் தேனாமோ? — நன்னெஞ்சே

சேர்த்தபின் தேனாமோ?

வாழ்வை நினைத்தபின் தாழ்வைநினைப்பது

வாழ்வுக்கு நேராமோ? — நன்னெஞ்சே

வாழ்வுக்கு நேராமோ?

தாழ்வு பிறிர்க்கெண்ணத் தானழிவா னென்ற

சாத்திரம் கேளாயோ? — நன்னெஞ்சே

சாத்திரம் கேளாயோ?

போருக்கு வந்தங் கெதிர்த்த கவுரவர்

போல வந்தானுமவன் — நன்னெஞ்சே

போல வந்தானுமவன்.

நேருக் கருச்சுனன் தேரிற்ககை கொண்டு

நின்றதுங் கண்ணனன்றோ?

நின்றதுங் கண்ணனன்றோ?

தின்ன வரும்புலி தன்னையு மன்பொடு

போற்றிடுவாய் மனமே,

அன்னை பராசக்தி அவ்வுருவாயினள்

அவளைக் கும்பிடுவாய் — நன்னெஞ்சே

அவளைக் கும்பிடுவாய்.

5. LOVE THINE ENEMY

Love thine enemy,
Oh! heart of mine
Love thine enemy.
Hast thou not seen the shining flame
Amidst the darkening smoke?
In foeman's soul lives Krishna, whom
As love the wise invoke.

Dost know that limpid pearls are found
Within the oyster vile?
Hast seen on dunghill,
too, sometimes
The starry blossoms smile?

The heart that fans its wrath, shall it
The inner peace possess?
The honey, poison-mixed, shall it
Be wholesome nevertheless?

Shall we, who strive for Life and Growth
Lend thought to sad Decay?
'Thine evil thoughts recoil on thee'
So do the wise ones say.

When Arjun fought, 'Twas Krishna whom
He faced, disguised as foes;
'Twas Krishna, too, that drove his car
In charioteering pose.

Strike not the tiger threatening thee
But love it, straight and true,
The Mother of all hath donned that garb
Salute her there, there too
Love thine enemy, heart of mine, Oh!
Love thine enemy.

6. பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி

பெண்கள் விடுதலை பெற்ற மகிழ்ச்சிகள்
 பேசிக் களிப்பொடு நாம் பாடக்
 கண்களிலே யொளி போல வுயிரில்
 கலந்தொளிர் தெய்வம் நற்காப்பாமே.

கும்மியடி தமிழ்நாடு முழுதும்
 குலுங்கிடக் கைகொட்டிக் கும்மியடி!
 நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின
 நன்மை கண்டோ மென்று கும்மியடி.

ஏட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்
 றெண்ணி யிருந்தவர் மாய்ந்து விட்டார்.
 வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணைப் பூட்டிவைப்போ மென்ற
 விந்தை மனிதர் தலை கவிழ்ந்தார்.

மாட்டை யடித்து வசக்கித் தொழுவினில்
 மாட்டும் வழக்கத்தைக் கொண்டுவந்தே
 வீட்டினில் எம்மிடம் காட்ட வந்தார். அதை
 வெட்டி விட்டோ மென்று கும்மியடி!

நல்லவிலை கொண்டு நாயை விற்பார், அந்த
 நாயிடம் யோசனை கேட்பதுண்டோ?
 கொல்லத் துணிவின்றி நம்மையும் அந்நிலை
 கூட்டி வைத்தார், பழி கூட்டிவிட்டார்.

6. THE KUMMI OF WOMEN'S FREEDOM

(The 'KUMMI' dance is perhaps peculiar to Southern India and is danced by women in a circle. The song that accompanies this picturesque dance is also called 'Kummi' (C.S.B.)

We sing the joys of freedom;
In gladness we sing.
He that shineth in the soul as light shines.
And in the eye, even He is our Strength.

Dance the Kummi, beat the measure;
Let this land of the Tamils ring with our dance;
Now we are rid of all evil shades;
We've seen the Good.

Gone are they who said to woman; Thou shall not
open the Book of knowledge;
And the strange ones who boasted saying
"We will immure these women in our homes"
Today they hang down their heads.

The life of the beast that is beaten,
tamed and tied down,
Fain would they lay it on us in the house,
but we scornfully baffled them—
Dance the Kummi, beat the measure.

The dog they sell for a price, nor ever consult his will,
Nigh to his state had they brought us—would
rather they had killed us at a blow—
But infamy seized them.
Dance the kummi, beat the measure.

கற்பு நிலையென்று சொல்லவந்தார், இரு
கட்சிக்கு மஃது பொதுவில் வைப்போம்
வற்புறுத்திப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுக்கும்
வழக்கத்தைத் தள்ளி மிதித்திடுவோம்.

பட்டங்க ளாள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்
பாரினிற் பெண்கள் நடத்தவந்தோம்,
எட்டு மறிவினில் ஆணுக்கிங்கே பெண்
இளைப்பில்லை காணென்று கும்மியடி.

வேதம் படைக்கவும் நீதிகள் செய்யவும்
வேண்டி வந்தோமென்று கும்மியடி,
சாதம் படைக்கவும் செய்திடுவோம், தெய்வச்
சாதி படைக்கவும் செய்திடுவோம்.

And they talk of wedded faith;
Good, let it be binding on both;
But the custom that forced us to wed we've
cast it down and trampled it under foot,
Dance the Kummi; beat the measure.

To rule the realms and make the laws
We have arisen;
Nor shall it be said that woman lags behind
man in the knowledge he attaineth.
Dance the kummi, beat the measure.

To know the Truth and do the Right,
Willing we come;
food we'll give you; we'll also give
a race of immortals.
Dance the kummi, beat the measure.

7. சிவ சக்தி

(வேள்விப் பாட்டு)

இயற்கை யென்றுனை யுரைப்பார் — சிலர்

இணங்கு மைம்பூதங்கள் என்றிசைப்பார்,

செயற்கையின் சக்தி யென்பார் — உயிர் த்

தீயென்பார், அறிவென்பார், ஈசனென்பார்,

வியப்புறு தாய் நினக்கே — இங்கு

வேள்வி செய்திடு மெங்கள் 'ஓம்' என்னும்

நயப்படு மதுவுண்டே — சிவ

நாட்டியங் காட்டினல் லருள்புரிவாய்.

அன்புறு சோதி யென்பார் — சிலர்

ஆரிருட் காளியென்றுனைப் புகழ்வார்

இன்ப மென்றுரைத்திடுவார் — சிலர்

எண்ணருந் துன்பமென்றுனை யிசைப்பார்.

புன் பலி கொண்டு வந்தோம் — அருள்

பூண்டெமைத் தேவர்தங் குலத்திடுவாய்

மின்படு சிவசக்தி — எங்கள்

வீரை நின் திருவடி சரண் புகுந்தோம்.

உண்மையில் அமுதாவாய் — புண்கள்

ஒழித்திடுவாய் களி உதவிடுவாய்

வண்மைகொள் உயிர்ச் சுடராய்

வளர்ந்திடுவாய் என்றும் மாய்வதிலாய்

...

...

தெளிவுறும் அறிவினைநாம் — கொண்டு

சேர்ந்தனம் நினக்கது சோம ரசம்

ஒளியுறு முயிர்ச் செடியில் — இதை

ஓங்கிடு மதிவலி தணிற் பிழிந்தோம்,

களியுறக் குடித்திடுவாய் — நின்றன்

களிநடங் காண்பதற் குளங் கணிந்தோம்,

குளிர் சுவைப் பாட்டிசைத்தே — சுரர்

குலத்தினிற் சேர்ந்திடல் விரும்புகின்றோம்.

7. UNTO THE MOTHER

(A Song of Sacrifice)

Some call thee Matter; others have named
thee Force; As Nature some do adore thee;
others know thee as life; Some call thee Mind;
Yet others have named thee God. Energy
Supreme, O Mother, by grace accept our
sacrifice, Drink this excellent soma-wine
that we offer thee and let us behold thy
dance of Bliss.

Some chant thy name as loving light;
Deep Darkness art thou called by others;
To some thou art known as joy; while
others name thee as Pain.

Supreme Energy, O Mother Divine, by
grace accept our humble oblations, so
that we may enter into thy state of
the Immortal.

O thou true nectar, healer of wounds
and maker of delights,
O deathless fire, O source of light and
force.

... ..
... ..

Luminous thought is our soma-wine
We have pressed it for thee from the bright
leaves of earthly life by the force of will,
Drink it, O Mother, for we long to behold thine
exultant dance and sing ourselves into
gods.

அச்சமும் துயருமென்றே — இரண்
 டசுரர்வந் தெமையிங்கு சூழ்ந்து நின்றார்,
 துச்சமிங் கிவர் படைகள் — பல
 தொல்லைகள், கவலைகள், சாவுகளாம்,
 இச்சையுற் றிவரடைந்தார் — எங்கள்
 இன்னமுதினைக் கவர்ந் தேகிடவே
 பிச்சையிங் கெமக்களித்தாய் — ஒரு
 பெரு நகருடலெனும் பெயரினதாம்.

கோடி மண்டபந் திகழும் — திறற்
 கோட்டை யிங்கிதை யவர் பொழுதனைத்தும்
 நாடி தின்றிடர் புரிவார் — உயிர்
 நதியினைத் தடுத்தெமை நலித்திடுவார்,
 சாடு பல்குண்டுகளால் — ஒளிர்
 சார் மதிக் கூடங்கள் தகர்த்திடுவார்,
 பாடி நின்றுனைப் புகழ்வோம் — எங்கள்
 பகைவரை அழித்தெமைக் காத்திடுவாய்.

நின்னருள் வேண்டுகின்றோம் — எங்கள்
 நீதியும் தருமமும் நிலைப்பதற்கே,
 பொன்னவிர் கோயில்களும் — எங்கள்
 பொற்புடை மாதரும் மதலையரும்
 அன்ன நல்லணி வயல்கள் — எங்கள்
 ஆடுகள், மாடுகள், குதிரைகளும்
 இன்னவை காத்திடவே — அன்னை
 இணைமலர்த் திருவடி துணை புகுந்தோம்

எம்முயிர் ஆசைகளும் — எங்கள்
 இசைகளும் செயல்களும் துணிவுகளும்
 செம்மையுற் றிட அருள்வாய் — நின்றன்
 சேவடி அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டோம்
 மும்மையின் உடமைகளும் — திரு
 முன்னரிட் டஞ்சலி செய்து நிற்போம்.
 அம்மை நந் சிவசக்தி — எமை
 அமரர்தம் நிலையினில் ஆக்கிடுவாய்.

The demons of fear and sorrow, with
their legions of beggarly cares and
pains and deaths, do ever encircle us.
They are plotting to rob us of the
nectar pot; Day and night they are
assailing this fortified city of a million
halls, this Body which thou hast given
us.

They are damming the River of Life;
They are shelling our beautiful
domes of the Mind.
Mother, we sing thy praises;
Protect us, dispelling our foes.

For our laws, our arts and our works
Our shrines, and homes and dear ones,
Our herds and flocks,
our pastures and fields,
We beg thy mighty protection,
O Mother.

On our lives and loves and songs,
Our dreams and willings and acts,
We invoke thy blessings.
We offer thee our all.
We kiss thy lotus-feet
We surrender. Make us immortal,
O Mother.

8. நாச்சியார் திரு மொழி

1. குயிற் பத்து

வெள்ளை விளிசங்கு இடங்கையில் கொண்ட
விமலன் எனக்குஉருக் காட்டான்,
உள்ளம் புகுந்தென்னை நைவித்து நானும்
உயிர்ப் பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்,
கள்ளவிற செண்பகப்பூ மலர் கோதிக்
களித்து இசை பாடும் குயிலே,
மெள்ள இருந்து மிழற்றி மிழற்றுது என்
வேங்கட வன்வரக் கூவாய்.

என்புகி இனவேல் நெடுங் கண்கள்
இமை பொருந்தா பல நானும்
துன்பக் கடல்புக்கு வைகுந்தன் என்பதுஓர்
தோணி பெருது உழல்கின்றேன்,
அன்புடை யாரைப் பிரிவுஉறுநோயது
நீயும் அறிதி குயிலே!
பொன்புரை மேனிக் கருளக் கொடி யுடைப்
புண்ணியனை வரக் கூவாய்.

அன்று உலகம் அளந்தானை உகந்து
அடிமைக்கண் அவன் வலிசெய்ய,
தென்றலும் திங்களும் ஊடறுத்து என்னை
நலியும் முறைமை யறியேன்,
என்றும்இக் காவில் இருந்திருந்து என்னைத்
ததைத்தாதே நீயும் குயிலே!
இன்றுநா ராயணனைவரக் கூவாயேல்,
இங்குத்தை நின்றும் துரப்பன்.

8. FROM NACHIAR, THE TAMIL POETESS

1. To the Cuckoo

O Cuckoo that peckest at the blossomed flower of honey-dropping Champaka and inebriate, pipest forth the melodious notes, be seated at thy ease and with thy babblings, which are yet no babblings, call out for the coming of my Lord of the Venkata hill. For He, the Pure One, bearing in his left hand the white summoning conch, shows me not his form. But he has invaded my heart; and while I grieve and sigh for his love, He looks on indifferent, as if it were all play.

I feel as if my bones have melted and ay and my long javelin eyes have not closed lids for these many days; I am tossed on the waves of the sea of pain, without finding the boat that is named the Lord of the highest realm. Even thou must know, O Cuckoo, the pain we feel when we are parted from those we love. He whose pennon bears the emblem of the golden eagle, call out for his coming, O Bird!

I am a slave of Him whose stride measured the worlds. And now because He is harsh to me, how strange that this south wind and these moon beams should tear my flesh, enfeebling me. But thou, O Cuckoo, that ever live in this garden of mine, it is not meet that thou shouldst pain me also. Indeed I shall drive thee off, if He who reposes on the waters of life come not to me by thy songs today.

2. திருமணக் கனவை உரைத்தல்

நானே வதுவை மணம் என்றுநான் இட்டு,
பானே கமுகு பரிசுடைப் பந்தற்கீழ்
கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் என்பான்ஓர்
கானே புகுதக் கனக்கண்டேன், தோழி! நான்

இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம்
வந்திருந்து என்னை மகட்பேசி, மந்திரித்து,
மந்திரக் கோடி உடுத்தி, மணமாலை
அந்தரி சூட்டக் கனக்கண்டேன், தோழி! நான்.

மத்தளம் கொட்ட, வரிசங்கம் நின்றுத,
முத்துடைத் தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்,
மைத்துனன் நம்பி மதுகுதன் வந்தென்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கனக்கண்டேன், தோழி! நான்.

வாய் நல்லார் நல்லமறைஓதி, மந்திரத்தால்
பாசிலை நாணல் படுத்துப் பரிதிவைத்து,
காய்சின மா களிறு அன்னான் என் கைப்பற்றி,
தீவலம் செய்யக் கனக்கண்டேன், தோழி! நான்.

2. I DREAMED A DREAM

I dreamed a dream, O friend:
He fixed tomorrow as the wedding day. And,
He, the Lion, Madhava, the Young Bull,
whom they call the master of readiness
came into the hall of wedding decorated with
luxuriant palms. I dreamed a dream, O friend;

And the throng of the Gods was there with Indra,
the Mind Divine, at their head. and in their shrine
they declared me bride and clad me in a new robe
of affirmation. And Inner Force is the name of the
Goddess, who adorned me with the wedding
garland — I dreamed a dream O friend;

There were beatings of the drums and blowings of
the Conch; and under the canopy hung heavily
with strings of pearls He came, my lover and my
Lord, the vanquisher of the demon Madhu, and
grasped me by the hand—I dreamed a dream, O friend!

Those whose voices are blessed, they sang the Vedic
songs — The holy grass was laid all round the
sacred fire. And He who was puissant like a
war-elephant in its rage, He seized my hand
and paced round the Flame.

3. கண்ணன் இருக்கும் இடத்துக்குக்கொண்டு செல்க எனல்

மற்று இருந்தீர்கட்கு அறியலாகா
மாதவன் என்பதுஓர் அன்புதன்னை
உற்று இருந்தேனுக்கு உரைப்ப தெல்லாம்
ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை,
பெற்றிருந்தானே ஒழியவே போய்ப்
பேர்த்து ஒருதாய் இல்வளர்த்த நம்பி
மற்பொருந்தா மற்களம் அடைந்த
மதுரைப் புறத்து என்னை உய்த்திடுமின்.

நாணி இனி ஓர் கருமம் இல்லை
நாலய லாரும் அறிந்தொழிந்தார்.
பாணியாது என்னை மருந்து செய்து
பண்டுபண் டாக்க உறுதிராகில்
மாணி உருவாய் உலகளந்த
மாயனைக் காணில் தலைமறியும்,
ஆணையால் நீர்என்னைக் காக்க வேண்டில்,
ஆய்ப்பாடிக் கேள்னை உய்த்திடுமின்.

தந்தையும் தாயும் உற்றரும் நிற்கத்
தனிவழி போயினாள் என்னும் சொல்லு
வந்தபின்னைப் பழி காப்பு அரிது,
மாயவன் வந்து உருக்காட்டுகின்றான்;
கொந்தளம் ஆக்கிப் பரக்கழித்துக்
குறும்பு செய்வான் ஓர்மகனைப் பெற்ற
நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே
நள்ளிருட்கண் என்னை உய்த்திடுமின்.

3. YE OTHERS !

Ye Others cannot conceive of the love that I bear for Krishna. And your warnings to me are vain, like the pleadings of the mute with the deaf. The boy who left his mother's home and was reared by a different mother — Oh take me forth to His city of Mathura, where he won the field without fighting the battle and leave me there.

Of no avail now is modesty; for all the neighbours have known this fully. If you would indeed heal me of this ailing and restore me to my former state, then know ye this illness will go if I see Him, the maker of illusions, the youthful one, who measured the world. Should you really wish to save me, then take me forth to His home in the hamlet of the cowherds and leave me there.

If the rumour spreads over the land that I have run away with Him and gone the lonely way, leaving all of you behind, my parents, relations and friends, the tongue of scandal ye can hardly silence them. And He, the deceiver, is haunting me with his forms. Oh, take me forth at midnight to the door of the cowherd, Nanda, whose son is the maker of this havoc, this mocker, this pitiless player and leave me there

ஆர்க்கும் என்னோய் இது அறியலாது,
அம்மனைமீர், துழுதிப் படாதே,
கார்க்கடல் வண்ணன் என்பான் ஒருவன்
கைகண்ட யோகம் தடவத் தீரும்.
நீர்க்கரை நின்ற கடம்பம் ஏறிக்
காளியின் உச்சியில் நடட்டம் பாய்ந்து
போர்க்களமாக நிருத்தம் செய்த
பொய்கைக் கரைக்கு என்னை உய்த்திடுமின்.

கூட்டில் இருந்து கிளி எப்போதும்
கோவிந்தா! கோவிந்தா! என்றழைக்கும்,
ஊட்டக் கொடாது செறுப்பனாகில்
உலகளந்தான் என்று உயரக்கூவும்,
நாட்டில் தலைப்பழி எய்தி உங்கள்
நன்மை இழந்து தலையிடாதே,
சூட்டுயர் மாடங்கள் சூழ்ந்துதோன்றும்
துவாரபதிக்கு என்னை உய்த்திடுமின்.

Oh, grieve not, ye mothers, None can know this
strange malady of mine. Of the colour of the blue
sea is a certain youth— the gentle caress of His hand
will heal me, surely;

On the bank of the waters He ascended the Kadamba
tree and He leaped to his dance, the dance of war,
on the hood of the snake. Oh take me forth
to the bank of that lake and leave me there.

There is a parrot in this cage of mine that ever calls
out his name "Govinda, Govinda" In anger I chide
it and refuse to feed it. 'Oh, thou' it then cries its
shrillest, 'Oh, thou who hast measured the worlds'.
I tell you, my people, if ye really would avoid the top
of scandal in all this wide country, if still ye would
guard your weal and your good fame, then take
me forth to his city of Dwaraka, of high mansions
and decorated turrets and leave me there.

9. நம்மாழ்வார் — திருவாய்மொழி

முதலாம்பத்து

இரண்டாம் திருவாய்மொழி — முதற்பாட்டு

வீடுமின் முற்றவும்

வீடுசெய்துஉம் முயிர்

வீடுடையானிடம்

வீடு செய்மின்னே!

எட்டாம்பத்து

முதலாம் திருவாய்மொழி

ஆருமிரேயோ! அகலிடமுழுதும் படைத்

திடந்துண் டுமிழ்ந் தளந்த

பேருமிரேயோ! பெரிய நீர்ப்படைத்து அங்

குறைந்து அதுகடைந் தடைத் துடைத்த

சீருமிரேயோ! மனிதர்க்குத் தேவர் போலத்

தேவர்க்குந் தேவாவோ!

ஓருமிரேயோ! உலகட் கெல்லாம் உன்னை

நான் எங்கு வந் துறுகோ?

மணந்த பேராயா! மாயத்தால் முழுதும்

எல்வினையேனை ஈர்க்கின்ற

குணங்களை யுடையாய்! அசுரர் வன்கையர் கூற்

றமே! கொடி புள்ளாயர்த்தாய்!

பணங்க ளாயிர முடைய பைந்நாகப் பள்ளியாய்!

பார்க் கடற் சேர்ப்பா!

வணங்குமாறு அறியேன் மனமும் வாசகமும்

செய்கையும் யானும் நீ தானே.

நானும் நீதானாவதோ மெய்யே, அரு நரக வைய

மும் நீயானால்

வானுயர் இன்ப மெய்திலென்? மற்ற நரகமே

யெய்திலென், எனினும்

யானும் நீதானாய்த் தெளி தொறும் நன்றும்

அஞ்சவன் நரகம் நானடைதல்

வானுய ரின்பம் மன்னி வீற்றிருந்தாய்! அருளு

தின்தா ள்களை யெனக்கே.

FROM NAMMALVAR'S TIRUVAYMOLI

(The Gospel of Spiritual Freedom)

Leave all
So Leaving,
Render your life
Unto the Master of Liberty.

... ..

O dear soul of Mine: O great Life that made
and pierced and spouted and measured
All this immense space, O Glorious Life that
made the oceans, dwelt therein and churned,
And stopped and broke them,
Thou who art unto the gods what Gods are
unto men, O Soul unique of all the worlds,
whither shall I go to meet Thee?

Thou great cowherd that hath wedded my Soul
Thou that tearest all my violence by Thine Illusion
Thou who art Death unto the Demons and the Cruel
ones, For thy banner Thou hast the mighty Bird,
For thy mattress the Great Serpent, thousand-hooded
O Lord of the Ocean of Milk!
I know not how to adore Thee, for Thou art my Mind
and my Speech and my Deed, Thou art myself.

True Thou art me, Thou art the hells also,
What matters it then whether I acquire
the high delights of heaven or I go to hell?
And yet the more I realise that I am Thou,
the more I dread my going to hell.
O, Thou who art seated firm in the high
delights of heaven, by grace bestow
Thy feet to me.

ஐந்தாம் பத்து
இரண்டாம் பாசரம்

பொலிக! பொலிக! பொலிக!

போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்,
நலியும் நரகமும் நைந்த
நமனுக்கு இங்குயாதும் ஒன்றுமில்லை
கலியும் கெடும், கண்டு கொண்டின்,
கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல்
மலியப் புகுந்து, இசைபாடி,
ஆடி, உழிதரக் கண்டோம்.

கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம்,
கண்ணுக்கு இனியன கண்டோம்
தொண்டர்! எல்லீரும் வருவீர்,
தொழுது தொழுதுநின்று ஆர்த்தும்,
வண்டார்தண் அம் துழாயான்
மாதவன் பூதங்கள் மண்மேல்
பண்தான் பாடிநின்று ஆடிப்
பரந்து திரிகின்றனவே.

திரியும் கலியுகம் நீங்கி
தேவர்கள் தாமும் புகுந்து
பெரிய கிருதயுகம் பற்றி
பேரின்ப வெள்ளம் பெருக
கரிய முகில்வண்ணன், எம்மான்
கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல்
இரியப் புகுந்து இசைபாடி
எங்குமிடம் கொண்டனவே.

இடங்கொள் சமயத்தை யெல்லாம்
எடுத்துக் களைவன்போல,
தடங் கடல் பள்ளிப் பெருமான்
தன்னுடைப் பூதங்களே ஆய்,
கிடந்தும், இருந்தும், எழுந்தும்,
கீதம் பலபல பாடி,
நடந்தும், பறந்தும், குனிந்தும்,
நாடகஞ் செய்கின்றனவே.

செய்கின்றது என்கண்ணுக்கு ஒன்றே
ஒக்கின்றது. இவ்வுலகத்து
வைகுந்தன் பூதங்களே ஆய்,
மாயத்தினல் எங்கும் மன்னி,
ஐயம் ஒன்றில்லை, அரசுக்கர்
அசுரர் பிறந்தீர் உள்ளீரேல்
உய்யும்வகை இல்லை, தொண்டர்!
ஊழிபெயர்த்திடும் கொன்றே.

Hymn of the Golden Age

'Tis Glory, glory, glory; for life's
hard curse has expired,
swept out are pain and Hell,
and Death has naught to do here.
Mark ye, the Iron Age shall end; for we
have seen the hosts of Krishna; richly do
they enter in and chant His praises and
dance and thrive.

We have seen, we have seen, we have seen,
seen things full sweet in our eyes, Come
all ye lovers of God, let us shout and
dance for joy with oft-made surrenderings
Wide do they roam on earth singing songs
and dancing, the hosts of Krishna who wears
the cool and beautifull Tulsi, the desire of
the bees.

The Iron Age shall change; It shall fade, it
shall pass away. The Gods shall be in our midst.
The mighty Golden Age shall hold the earth and
the flood of the highest Bliss shall swell for
the hosts of our dark-hued Lord, dark-hued
like the cloud, dark-hued like the sea, widely
they enter in, singing song; and everywhere
they have seized on their stations.

The hosts of our Lord, who reclines
on the sea of Vastness — behold them
thronging hither Meseems they will tear up
all these weeds of grasping cults. And
varied songs sing, our Lords own hosts,
as they dance, falling,
sitting, standing, marching, leaping and
bending.

And many are the wondrous sights
that strike mine eyes. As if by magic
Vishnu's hosts have come in and firmly
placed themselves everywhere.
Nor doubt it, ye friends and demons,
if such be born in our midst, take heed:
Ye shall never escape. For the spirit of the
will slay and fling you away.

கொன்று உயிர் உண்ணும் விசாதி,
 பகை, பசி, தீயன எல்லாம்
 நின்று இவ்வுலகில் கடிவான்,
 நேமிப் பிரான் தமர் போந்தார்,
 நன்று இசைபாடியும், துள்ளி
 ஆடியும், ஞாலம், பரந்தார்;
 சென்று. தொழுது, உய்ம்மின், தொண்டர்!
 சிந்தையைச் செந்நிறுத்தியே.

நிறுத்தி நும் உள்ளத்துக் கொள்ளும்
 தெய்வங்கள் உம்மை உய்யக்கொள்
 மறுத்தும் அவனோடே கண்டீர்,
 மார்க்கண் டேயனும் கரியே,
 கறுத்த மனம் ஒன்றும் வேண்டா,
 கண்ணன் அல்லால், தெய்வம் இல்லை,
 இறுப்ப தெல்லாம் அவன் மூர்த்தி
 யாயவர்க்கே இறுமினே.

இறுக்கும் இறை இறுத்து, உண்ண,
 எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி
 நிறுத்தினுன் தெய்வங்கள் ஆக,
 அத்தெய்வ நாயகன் தானே
 மறுத்திரு மார்பன் அவன்தன்
 பூதங்கள் கீதங்கள் பாடி,
 வெறுப்பின்றி, ஞாலத்து மிக்கார்
 மேவித் தொழுது, உய்ம்மின் நீரே.

மேவித் தொழுது, உய்ம்மின் நீர்கள்
 வேதப்புனித இருக்கை
 நாவின்கொண்டு, அச்சுதன் தன்னை
 ஞானவீதி பிழையாமே,
 பூவில் புகையும் விளக்கும்
 சாந்தமும் நீரும் மலிந்து
 மேவித் தொழும் அடியாரும்
 பகவரும் மிக்கது உலகே.

மிக்க உலகுகள் தோறும்
 மேவிக் கண்ணன் திருமூர்த்தி
 நக்க பிரானோடு அயனும்
 இந்திரனும் முதலாகத்
 தொக்க அமரர் குழாங்கள்
 எங்கும் பரந்தன் தொண்டர்!
 ஒக்கத் தொழுகின்றீராகில்
 கலியுகம் ஒன்றும் இல்லையே.

These hosts of the Lord of the Discus, they are here to free this earth of the devourers of life — disease and hunger, vengeful hate and all other things of evil. And sweet are their songs, as they leap and dance, extending wide over earth. Go forth, ye lovers of God, and meet these hosts divine; with right minds serve them and be saved.

The Gods that ye fix in your minds, in His name, do they grant you deliverance. Even thus to immortality did the sage Markandeya attain. Let none be offended, but there is no other God but Krishna. And let all your sacrifices be to them who are but his forms.

His forms He has placed in the various worlds as Gods to receive and taste the offerings due.

He, our divine sovereign, on whose mole-marked bosom the Goddess Lakshmi rests, His hosts are singing sweetly and deign to increase on earth. O men, approach them, serve and live.

Go forth and live by serving our Lord, the deathless one. With your tongues chant ye the hymns the sacred Riks of the Veda, nor err in the laws of wisdom. Oh, rich has become this earth in the blessed ones and in faithful who serve them with flowers and incense and sandal and water

In all these rising worlds they have thronged and wide they spread, those beauteous forms of Krishna — the unclad Rudra is there, Indra and Brahma and all. The Iron Age shall ceased to be, do ye but unite and serve these.

நான்காம்பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி

பிரிவு ஆற்றது போலிப் பொருள்களைக்கண்டு வருந்தும்
தலைவியின் நிலையைத் தாய் உரைத்தல்.

மண்ணை யிருந்து துழாவி
வாமனன் மண் இதுஎன்னும்
விண்ணைத் தொழுது அவன்மேவு
வைகுந்தம் என்று கைகாட்டும்
கண்ணை உள்நீர் மல்கநின்று
கடல்வண்ணன் என்னும், அன்னே! என்
பெண்ணைப் பெருமயல் செய்தாற்கு
என் செய்கேன் பெய்வனையீரே'.

பெய்வனைக் கைகளைக் கூப்பி
பிரான் கிடக்கும் கடல் என்னும்,
செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டி
சிரீதரன் மூர்த்தி ஈது என்னும்
நையும் கண்ணீர் மல்க நின்று
நாரணன் என்னும் அன்னே! என்
தெய்வ உருவில் சிறுமான்
செய்கின்றது ஒன்று அறியேனே.

அறியும் செந்தீயைத் தழுவி
அச்சுதன் என்னும் மெய்வேவாள்
எறியும் தண் காற்றைத் தழுவி
என்னுடைக் கோவிந்தன் என்னும்
வெறிகொள் துழாய்மலர் நாரும்
வினையுடை யாட்டியேன் பெற்ற
செறிவனை முன்கைச் செறிமான்
செய்கின்றது என் கண்ணுக்கு ஒன்றே.

LOVE — MAD

(July 1915, Arya)

(The realisation of God in all things by the vision of Divine Love. The poetic image used in the following verses is characteristically Indian. The mother of a love-stricken girl (symbolising the human soul yearning to merge into the God-head) is complaining to her friends of the sad plight of her child, whom love for Krishna has rendered 'mad'; the effect of the madness being that in all things she is able to see nothing but forms of Krishna, the ultimate spirit of the Universe.)

Seated, she caresses the Earth and cries,
'This Earth is Vishnu's';
Salutes the sky and bids us 'Behold!
the Heaven He ruleth.'
Or standing with tear-filled eyes cries loud,
'Oh, sea-hued Lord'
Ah! helpless am I, my friends, my child
He has rendered mad.

Or joining hands she fancies 'the sea
where my Lord reposes!'
Or hailing the ruddy sun she cries 'Yes,
This is His Form;'
Languid she bursts into tears and mutters
Narayana's name.
I am dazed at the things she is doing,
my gazelle, my child, god-like.

Knowing, she embraces red fire, is scorched
and cries 'O Deathless!'
And she hugs the wind; 'Tis my
own Govinda,' she tells us.
The smells of honied Tulsi, my
Gazelle - like child, Ah me!
How many the pranks she plays for
my sinful eyes to behold?

ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி
 ஒளிமணி வண்ணனே! என்னும்
 நின்றகுன் றத்தினை நோக்கி
 நெடுமாலே, வா! என்று கூவும்
 நன்று பெய்யும் மழைகாணில்
 நாரணன் வந்தான் என்று ஆலும்
 என்றின மையல்கள் செய்தான்
 என்னுடைக் கோமளத் தையே.

கோமள ஆன் கன்றைப் புல்கிக்
 கோவிந்தன் மேய்த்தன என்னும்,
 போம்இள நாகத்தின் பின்போய்
 அவன் கிடக்கை ஈது என்னும்
 ஆம் அளவு ஒன்றும் அறியேன்
 அருவினை யாட்டியேன் பெற்ற
 கோமள வல்லியை மாயோன்
 மால்செய்து செய்கின்ற கூத்தே.

கூத்தர் குடமெடுத்து ஆடில்
 கோவிந்தன் ஆம் எனா ஓடும்
 வாய்த்த குழல் ஓசை கேட்கில்
 மாயவன் என்று மையாக்கும்
 ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்
 அவன் உண்ட வெண்ணெய் ஈது என்னும்
 பேய்ச்சி முலை சுவைத் தாற்குஎன்
 பெண்கொடி ஏறிய பித்தே.

ஏறிய பித்தினோடு எல்லா
 உலகும் கண்ணன் படைப்பு என்னும்
 நீறு செவ்வே இடக்காணில்
 நெடுமால் அடியார் என்று ஓடும்
 நாறு துழாய் மலர்காணில்
 நாரணன் கண்ணி ஈதுஎன்னும்
 தேறியும் தேருதும் மாயோன்
 திறத்தன னேஇத் திருவே.

The rising moon she showeth 'Tis'
the gem-hued Krishna!''
Or seeing the standing hill, she cries
'Oh come High Vishnu'.
It rains; and she dances and cries
'He hath come, the God of my Love'
O the mad conceits He hath given my
tender dear one!

The soft-limbed calf she embraces,
for 'such did Krishna tend,'
And following the gliding serpent,
explaining 'That is His couch'
I know not where this will end, this
folly's play in my sweet one,
Afflicted, ay, for any sins, by Him, the
Divine Magician.

Where tumblers dance with their pots,
she runs and cries 'Govinda.'
At the charming notes of a flute,
she faints, for 'Krishna, He playeth.'
When cowherd dames bring butter,
She is sure it was tasted by Him.
So mad for the Lord, who sucked out the
Demoness' life through her bosom.

In rising madness she raves,
'All worlds are by Krishna made.'
And runs after ash-covered folk;
forsooth they serve High Vishnu!
Or she looks at the fragrant Tulsi and
claims Narayana's garland.
She is sure for Vishnu, my darling,
or in, or out of, her wits.

திருவுடை மன்னரைக் காணில்
 திருமலைக் கண்டேனே என்னும்
 உருவுடை வண்ணங்கள் காணில்
 உலகளந்தான் என்று துள்ளும்
 கருவுடைத் தேவு இல்கள் எல்லாம்
 கடல்வண்ணன் கோயிலே என்னும்
 வெருவிலும் வீழ்விலும் ஓவாக்
 கண்ணன் கழல்கள் விரும்புமே .

விரும்பிப் பகவரைக் காணில்
 வியல் இடம் உண்டானே! என்னும்
 கரும்பெரும் மேகங்கள் காணில்
 கண்ணனென்று ஏறப் பறக்கும்
 பெரும்புல ஆநிரை காணில்
 பிரான் உளான் என்று பின்செல்லும்
 அரும்பெறல் பெண்ணினை மாயோன்
 அலற்றி அயர்ப்பிக்கின்றனே .

அயர்க்கும் சுற்றும் பற்றி நோக்கும்
 அகலவே நீள் நோக்குக் கொள்ளும்
 வியர்க்கும் மழைக்கண் துளும்ப
 வெவ்வுயிர் கொள்ளும் மெய்சோரும்
 பெயர்த்தும் கண்ண! என்று பேசும்,
 பெருமானே வா! என்று கூவும்
 மயல் பெருங் காதல் என் பேதைக்கு
 என் செய்கேன் வல்வினையேனே?

திருப்புகழ்

(அருணகிரிநாதர்)

1

மலடி வயிற்று மகன்போலே — ஒரு
புறைய லெடுத்த தனம்போலே — ஒளிர்
வயிர் மடித்த தனம்போலே — இளமுலைமான்
வலிய அணைத்த சுகம்போலே -- சுர நதிபோலே
அலைகடல் பெற்றிடு பெண்போலே — வரு
புலவர் தமக்கிரு கண்போலே — கரை
அருகி லடுத்த சலம்போலே — நினதழகாமோ
அமுது புசித்த ரஸம்போலே — திரை
கடல்மடைவிட்ட சலம்போலே — தினம்
அதிசய முத்தமிழ் அன்பால் ஓத நின் அருள்தாராய்!

2

கலியையலைத்துத் தொலைத்து விட்டொரு
பிணியை யடித்துத் துரத்தி விட்டெழு
கவலை நெருப்பைத் தணித்து விட்டற நெறியாலே
கடின கசப்புக் கிணிப்பு விட்டென
துயிரில் அழுக்கைத் துடைத்து விட்டொரு
கருணை மழைக்குட் குளிக்க விட்டினி யலையாதே
அலையு மனத்தைப் பிடித்து வைத்ததில்
உறையும் இருட்டுக் கருக்கலுக்கு நின்
அழகு விளக்கைப் பதித்துவைத் தந்த வியாதே
அறிவை யுருட்டித் திரட்டி வைத்து நின்
அமுது குணத்தைத் துதிக்க வைத்தனை
அடிமை படைக்கக் கருத்து முற்றிலும் நினையாயோ?

**Hymns to Kumara — The son of God, whose
name is the Sacrificial Fire.**

(From Arunagiri's Tamil verses)

1

SO BE MY SONGS

Like a child unto the barren womb;
Like a mine of new-found treasure,
Like a floor of diamonds, so be my songs.
Like the wilful embrace of Love's soft bosom,
Like a string of the purest gems,
Like a garden of fragrant blossoms,
Like the River that descends from Heaven,
Even so be my songs.
Like the daughter of the Ocean,
Like eyes unto poets,
Like a stream full to the brim, easy to drink of,
Like the taste of the nectar of Thy beauty,
So be my wondrous songs of love, By the Grace, O Lord.

2

WHEN WILT THOU DEIGN?

To chase out the Iron Age,
To smite and banish disease,
To still the fire of care devouring my heart,
To change my bitterness into sweetness,
To wipe all foulness from my life,
And to bathe me in the river of Thy mercy,
When wilt Thou deign?
That I may gather in my roving mind and hold it fast,
And dispel its darkness by placing there the lamp
of Thy beauty,
And keep it ever alit,
May mass my vision
And sing for ever Thine immortal traits,
When wilt Thou deign?

Hymns to Kumara — The son of God, whose
name is the Sacrosanct Fire
(From Annamalai's Tamil verses)

SO BE MY SONGS

Like a child into the barren womb,
Like a mine of new-found treasure,
Like a floor of diamonds, so be my songs
Like the water-meadow of I love's soft bosom,
Like a string of the coral-pearl,
Like a garden of fragrant blossoms,
Like the River that descended from Heaven,
Even so be my songs.
Like the tangle of the Ocean,
Like eyes unto beauty,
Like a stream full to the brim, easy to drink of,
Like the taste of the nectar of the Deity,
So be my wonderful songs of love, By the Grace of God.

2

WHEN WILT THOU DESIGN?

To chase out the iron Age, the evil one,
To smite and banish disease, and
To still the fire of care, devouring my heart,
To change my bitterness into sweetness,
To wipe all foulness from my life,
And to bathe me in the river of Thy mercy,
When wilt Thou design?
That I may gather in my loving mind and hold it fast,
And dispel its darkness by gazing there the lamp
of Thy beauty,
And keep ever still, as Thou wilt,
May mass my vision,
And sing for ever Thine immortal traits,
When wilt Thou design?

THE FOX WITH THE GOLDEN TAIL

THE FOX WITH THE GOLDEN TAIL

A FABLE

WITH AN ESOTERIC SIGNIFICANCE

By

C. SUBRAMANIA BHARATI

1914

PREFACE TO THE SECOND EDITION

This second edition of the "Fox" is not of my seeking at all. It is, so to speak, forced on me by the importunity of some local friends whom the spirit of the age impels to do something towards knocking down what has been aptly described as the most colossal spiritual fraud of the ages.

It is admitted on all hands that the ancient Hindus had scaled the extreme heights of spiritual realisation. But I think, however, that the Hindus of the last generation, especially the English educated men, have been the biggest gulls of any age or country. And we, of the present generation, are resolved that the swindlers shall no longer pursue their trades peacefully in our country. And this is the "esoteric meaning" of the fable.

Pondicherry

24th February 1914.

C. S. BHARATI

Once upon a time, there was an old she-fox whom her fellow-foxes of the Fox-land detested very much, for she was very plain-spoken and very proud. And so they cut off her tail as a sort of punishment.

She said: "Oh my dear brethren, won't you make me your ruler?" On hearing this, all the foxes laughed a big laugh and drove her away with jeers and scorn. She then purchased an artificial gilt tail and having fastened it to her back, emigrated to the ancient land of Asses and Apes.

The Asses asked her "Who are you?" She said "I am the great she-fox of the golden tail, the wisest among all the foxes of Fox-land. They asked me over there to be their ruler. But I did not care for that position. I have a contempt for the intelligence of foxes and I have become a great admirer of the wisdom of the Asses, especially the older ones. And I have decided that it is better to be an humble pupil among the Asses than a great teacher and ruler among my own kind. Oh venerable Asses, teach me your wisdom."

On hearing this, all the Asses, especially the old ones, brayed for joy. And they began to speak to one another in their homes and councils, "What thinkest thou, brother? While the ordinary foxes pretend they are much wiser than we and behave haughtily and contemptuously towards us, the wisest Fox of them all has discovered that we, we the Asses, are the noblest and most thoughtful among animals and she has come to be a pupil among us. Yet the Apes in our own land have been mimicking the ways of the foxes and foolishly despising our great and ancient asinine institutions and traditions. Oh what will the Apes say now? These wicked Apes! The arrival of the Fox with the golden tail will once for all stop their poisonous chatterings and they will hereafter cease teasing and humiliating us by their so-called criticism of our time-honoured Ass-traditions."

And the Asses had rightly judged their fellow-countrymen, the Apes. For the latter also were greatly impressed by the strange act of the Fox of the golden tail. "Whatever a fox says must be right" so argued many of the Apes, "and if the wisest of them all comes and pays homage to the culture of the Asses, we have reason to pause and consider if we have been quite right in laughing at our compatriots in such an outrageous manner as we have been doing."

But a few advanced Apes thought to themselves, "Nonsense! How can we give up the conviction of a lifetime and begin to respect these Asses on the assertion of a single old fox, while all other foxes still treat them with open contempt? What the foxes do, we must do. And if there is a split among the foxes themselves, we can't help it. We shall merely cling to the doctrines of the majority of the foxes." Thus thinking, they kept themselves aloof from the new movement of Asiatic Revival.

But the Revival itself progressed wonderfully, thanks to the winning ways of the Fox of the golden tail who gradually dropped her old pride and intolerance but substituted instead the worst type of cunning and seditious flattery. The Apes bent their heads low before the triumphant march of Asiatic reaction, and the Asses put on pontifical airs. Naturally, all this moved the simple hearts of the Asses, especially the older ones, very deeply and the emotions of joy and gratitude rose to such a high pitch among the long-eared ones that they soon elected the old Fox as their leader and High-priestess and gave her the improved title of the Golden Fox.

The Golden Fox was much delighted at this favourable turn of affairs. "After all," she thought, "it is something to be a ruler even among Asses. Of course old age is an intolerable nuisance and so is the enforced company of the long-eared species. But then I have got this consolation that I can make those d—d foxes see that I am not an ordinary person and that I am as cunning as the cunn-

ingest of them all. While other foxes merely strive for economic advantages in this Ass-land, I have easily gained a spiritual domination and this includes your economics and everything else. And the Asses call me the Golden Fox, confound their dear, stupid heads!" Her position among the Asses subsequently induced the emigrant Foxes to show her some outward respect and sometimes even take her advice on economic matters. All this success soon made the Golden Fox lose her head. Her rule over the Asses gradually became more and more harsh, arrogant and whimsical, so that she soon began to tire the patience of even the most patient of her asinine followers. Discontent began to spread, especially among those who were her personal attendants.

One morning a middle-aged Ass whispered to an old comrade, "What thinkest thou, brother? The Golden Tail of the Golden Fox, I say, is a false and artificial one. She does not always wear it. I have seen her removing it and depositing it into a box before going to bed, each night. What sayest thou to this?"

"Pooh!" said the old Ass who was famous in the land for his great mastery of Assiatic culture and erudition. "We, older people, know it long ago. It is the usual custom of the foxes. All of them, even those that have ordinary tails instead of golden ones as our leader, put them off before sleeping." And the old one laughed scornfully at the ignorance displayed by his younger comrade.

The middle-aged Ass did not know what to say in reply. So he went home without further parley although he still had his own doubts about the accuracy of his old comrade's observation.

As time went on, other Asses also began to get suspicious about the genuineness of the golden tail and everywhere in the learned and erudite Ass-circles there were murmurings about the intolerable rule and incredible pretensions of the Golden Fox.

The Golden Fox then thought that she must slightly change her tactics and so hit on a new device to rekindle the waning loyalty of her followers. She knew she could always depend on the allegiance of the Elders of the long-eared community. So she induced the chief of the Elders to prevail upon a typically asinine member of the community to make an unconditional present of the latter's two colts to herself, so that, she declared, she might convert the little ones into golden-tailed Asses by initiating them in all the subtleties of the culture of the great Fox race and by certain other mystic processes.

"Oh," she said, "after I succeed in making their tails golden like my own, you will see that all the animals will hold them in the highest reverence and treat them as Divine beasts. It will add to the glory of the entire Ass tribe. And great miracles will be wrought by them such as were never heard of before in the annals of Ass-land."

This sensational announcement and all the flattering hopes it held out to the vanity of the long-eared race pleased the latter beyond all measure. A bargain was soon struck and two little ones were entrusted to the care and guidance of the Golden Fox. The first thing she did with the new wards was to have their little tail secretly cut off and make them wear big hoops so as to hide this loss from the scrutiny of her not over-scrutinious followers. She also made the little ones to always confine themselves to a small room in her own house and there sit with their backs turned towards the wall whenever there was company. She then proclaimed to the Asses that the tails of her young wards were slowly changing, that they had already become partly golden and that when the process was perfected they would be exposed to the sight of the whole world.

In the meanwhile, she ordered the more devoted and faithful Asses to come and offer daily worship to the little ones who were already alleged to be well advanced on the path to the Super-Ass condition. Great was the sen-

sation which spread in the Ass-land, on account of these miraculous proceedings.

The older Asses were eagerly expecting the great day when the little Golden Asses, that were to be, would attain the Adept stage and the miracle of it all would once for all elevate the Ass-race to the highest point of spiritual glory.

But the parent who had more access to the little ones than others soon found out the real secret and felt greatly aggrieved and humiliated at the fate of his colts who had fallen into the unbearable degradation of being tailless Asses. He therefore protested to the Golden Fox and asked her to restore his little ones to himself. Trouble ensued and it was greatly feared by the High-priestess and other leaders of the Assiatic Revival that the whole fraud would be exposed and they would be covered with endless shame.

The Chief Elder, who had, by this time, passed the stage of the dupe and become a willing participant in the schemes of the Golden Fox, easily prevailed upon the parent to give up his fears, promising on behalf of the Golden Fox that the little ones would be sent to Fox-land and given a thorough training in the great Fox-Culture and no further outrage to the parental sentiments would be committed thenceforth.

This satisfied the parent and the Golden Asses that were to be were accordingly sent to Fox-land. In the meanwhile, the tongue of rumour somehow spread the entire story throughout the length and breadth of the ancient land of Asses and Apes. The Apes began to heap scorn and irony on the heads of the poor Asses. "So you would fain manufacture Golden Asses, would you?" chattered the Apes, "And the Golden Fox is going to elevate your children to the Super-Ass state! Super-Ass indeed! Tail-less, tail less"

Information reached the parent from Fox-land that his little ones had their long ears also cut off under orders from the Golden Fox and many other worse degradations were also mentioned, unworthy not merely of the sacred Ass-race but of any animal however vile it might be. "Ah, the shame of it! How we have been duped! Asses and no tails! Asses and no long ears! Alas, my dear little ones! Why did I ever listen to the perfidious brayings of the Chief Elder? Why did I ever trust the Golden Fox? Ah, my children, they will next cut off your dear silver noses. And you are so far away from me, removed by miles and miles of forests and seas." Thus lamented the parent and finding that the Golden Fox was in no mood to return his little ones to his custody and that all his comrades were either unwilling or unable or both to render him any assistance in this matter, he went to a large-hearted and wise Bull—one of the stray remnants of a race which was very numerous in the land long long ago and besought his counsel.

The parent was especially wrathful against a compatriot of the Golden Fox, who was her chief accomplice and executed on the little ones all the degradations required by her and many other unutterable infamies for which she apparently gave her sanction. He had once prayed to the Golden Fox to remove his little ones from the foul association of her accomplice. But she paid no heed to his prayers and turned him out heaping contempt and abuse on his poor head, and calling him the stupidest Ass in the whole of Ass-land.

The Bull listened to all this and advised the parent to seek redress in courts of law. And the Bull promised him every assistance that such an unfortunate Ass deserved at the hands of a nobler animal. And the parent went to a court of law accordingly and asked that the Golden Fox be compelled to restore the custody of his children either to himself or, in case the Court should consider him too much of an Ass to be entrusted with the care even of his

own little ones, to any other person whom the Court might deem fit.

This bold step adopted by the Specimen-Ass encouraged many other members of the community to come out and openly denounce the ways and pretensions of the Golden Fox. The wave of asinine resentment and revenge was set in motion and, excepting the old ones like the Chief Elder, very few remained faithful to the Golden Fox.

One morning, the Golden Fox discovered to her amazement, that her personal attendant had committed a nocturnal burglary and run away with her golden tail. There were crowds of Asses standing outside her house waiting to see her walk out without any tail, golden or other. The judge decided that the Golden Fox should restore the little ones to their parent, viz. the Specimen - Ass.

The Golden Fox then took a short trip to Fox-land. The Asses were expecting that when she returned she would bring the little ones with her. But no. She came alone and of course, she wore no gilt-tail this time. She had also dropped all pretensions to modesty and good manners. She defied openly the laws of man and of gods. The old spirit which cost her tail in her early days took possession of her soul once again. She heaped words of very bitter contempt and very violent hatred on the Ass-race which she had once praised as the noblest, wisest and loveliest on earth.

She now began to humour the Apes, calling them the dearest creatures on earth and delivering a series of lectures on topics which were dear to the Apeheart, such as the following:—

- 1 The superiority of tail-less animals over all tailed ones, always excepting the Foxes.

- 2 How, even among the Foxes, a tail-less one is superior to the rest.

- 3 The paramount importance to Apes and Asses of voyages to Fox-land.

- 4 The basest of animals—the Asses. (A jeremiad against long ears, white noses etc.)
- 5 How to convert an Ass into Ape.
- 6 How to convert an Ape into a Fox, etc., etc.

But the Apes were not in a mood to be won over by old she-foxes. They well remembered their old wrongs, how in the earlier days the Golden Fox used to vilify and mock them and so on; so they drove her out with scorn and contempt. She then made a last desperate effort to win back the allegiance of the Asses. But there is a limit even to Asinine folly and credulity. They too brayed scorn at her. In the meanwhile the authorities of the law pressed her to bring the little ones to the Ass-land and deliver them to their parent. But she had so far disfigured the little ones that she could not dare to obey that order.

So she secretly fled away to the Republic of Bees and Ants, where warrants from Ass-land could not be executed and it is understood that she has started a new cult there whose chief doctrine seems to be that the land of Bees and Ants will become a paradise the day on which they elect an old and tail-less she-Fox as President of their Republic—a cult to which she has given the strange title of Foxo-Bees-Antism.

OPINIONS ON THE FOX WITH THE GOLDEN TAIL

Dr. Nanjunda Rao, B.A., M.B.C.M., F.C.S. writes: "It has a high educational value. A careful study of the booklet will do good to all the children in our country, young as well as old."

Prof. K. B. Ramanathan, M.A., B.L., L.T., F.M.U. writes: "It hits off very cleverly the weaknesses of our men and none of us come off well. And if we should be a self-complacent lot and not have any gift of humour, we should owe you a grudge."

Thiru C. Visvanathan, the compiler of this volume, is the brother of the poet C. Subramania Bharati. He is the retired Headmaster of O. V. C. High school, Manamadurai in Ramanathapuram District. He had published several works of the poet between the years 1926 and 1949 and also helped in every possible way editors, biographers and commentators on Bharati.

